

ad nr. 4. Bestemmelsen svarer til kommissionsudkastets § 2, stk. 1, nr. 7.

Justitsministeriet har i overensstemmelse med kommissionsudkastet fundet det påkrævet at indsætte en bestemmelse, hvorefter interesser, der enten ikke egner sig til selvstændig formulering, eller som man ikke ved lovens udformning har kunnet overskue, vil kunne begrunde undtagelse fra offentlighedsprincippet. Det forudsættes, at der kun vil blive gjort brug af bestemmelsen i tilfælde, hvor hemmeligholdelse af hensyn til det offentliges eller enkeltpersoners interesse er klart påkrævet.

Som eksempler på tilfælde, hvor bestemmelsen kan finde anvendelse, kan man nævne, at det må være muligt at nægte at give oplysning om, hvad der sker under de forhandlinger, der finder sted i statens forligsinstitution for arbejdsstridigheder. Man må også have adgang til at afvise en begæring om at få lejlighed til at gennemse erklæringer fra folketingsvælgere indleveret i forbindelse med anmeldelse af nye partier, jfr. folketingsvalglovens § 23, idet den enkelte vælger, der deltager i en sådan anmeldelse, må have krav på, at hans deltagelse i anmeldelsen ikke kommer til offentlighedens kundskab. Det må også være muligt at tilsi­k­re personer, der afgiver oplysninger til brug for sociologiske eller andre videnskabelige undersøgelser, diskretion, jfr. herved også bestemmelsen i forslaget § 5, nr. 3, om materiale, der tilvejebringes som grundlag for udarbejdelsen af offentlig statistik. Der vil efter om­stændighederne endvidere være behov for at kunne hemmeligholde navnet på anmeldere af overtrædelser af særlovgivningen, jfr. herved § 50, stk. 2, i lov nr. 226 af 11. juni 1954 om almindelig arbejderbeskyttelse, der indeholder regler til sikring af anmelderes anonymitet på dette særlige område; denne bestemmelse må anses opretholdt ved forslaget § 7. Bestemmelsen i nr. 4 vil tillige kunne finde anvendelse på det offentliges virksomhed i forbindelse med affoldelse af eksaminer og andre prøver, idet f. eks. skriftlige opgaver selvfølgelig ikke skal kunne forlanges udleveret på forhånd, ligesom offentligheden også i almindelighed må kunne afskæres fra at gøre sig bekendt med de enkelte besvarelser.

Justitsministeriet har ikke fundet det påkrævet at medtage bestemmelserne i kommissionsudkastets § 2, stk. 1, nr. 2 og 5, hvorefter der tillige skulle kunne gøres undtagelse fra offentlighedsprincippet af hensyn til „sædeligheden“ eller til „forbrydelsers forebyggelse, opklaring og forfølgning, straffuldbyrdelse og lignende samt beskyttelse af sigtede, vidner eller andre i sager om strafferetlig eller disciplinær forfølgning“. I det omfang de nævnte hensyn

ikke er tilstrækkeligt tilgodeset ved bestemmelsen i lovforslagets § 6, stk. 1, vil der efter omstændighederne kunne gøres undtagelse efter lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 4.

Til stk. 3. Bestemmelsen svarer til kommissionsudkastets § 2, stk. 3, og partsoffentlighedslovens § 2, stk. 2.

Til stk. 4. Bestemmelsen svarer til kommissionsudkastets § 2, stk. 2.

På specielle forvaltningsområder vil der kunne opstilles grupper af sager eller dokumenter, inden for hvilke nogle af bestemmelserne i stk. 1 eller 2 oftest vil udelukke krav på oplysninger, f. eks. dokumenter om landets forsvarsberedskab, dokumenter i familieretlige sager eller sager om sociale ydelser o. s. v. For at lette lovens anvendelse i praksis har man i overensstemmelse med kommissionsudkastet optaget en bestemmelse, der giver vedkommende minister adgang til at fastsætte, at de pågældende dokumenter eller sagsområder skal være undtaget fra lovens § 1. Det forudsættes, at denne hjemmel kun vil blive udnyttet i det omfang, praktiske hensyn taler derfor. Sådanne undtagelsesbestemmelser må forventes at blive forholdsvis detaljerede og derfor uegnede til optagelse i loven. Bestemmelserne forudsættes udfærdiget efter forhandling med justitsministeriet, således at der herigennem kan ske en koordinering af undtagelsesbestemmelserne på de forskellige forvaltningsområder.

I kommissionsudkastets § 2, stk. 4, er optaget en bestemmelse, hvorefter en myndighed, inden der træffes afgørelse om meddelelse af oplysninger, kan indhente en udtalelse fra den, hvis interesse kan være til hinder for, at oplysningerne meddeles. At en myndighed i tvivlstilfælde kan — og undertiden bør — følge denne fremgangsmåde, gælder imidlertid uden nogen udtrykkelig lovregel derom, og den af kommissionen foreslåede bestemmelse er derfor upåkrævet. En tilsvarende bestemmelse blev heller ikke optaget i partsoffentlighedsloven.

Det er offentlighedens krav på at få oplysning om dokumenter, der er begrænset efter § 2. Forvaltningsmyndighederne vil ikke være afskåret fra efter eget skøn at give oplysninger om forhold, som offentligheden ikke efter loven har egentligt krav på at få oplyst, dog som hidtil begrænset af en almindelig eller speciel tavshedspligt. Hensynet til tredie­mand kan medføre, at oplysning ikke bør gives.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til kommissionsudkastets § 3, stk. 1, men er affattet i overensstemmelse med den gældende bestemmelse i partsoffentlighedslovens § 4.